

מה הייתה ההשראה לסיפור "חלב חם"?

בקיץ האחרון הייתי בסוף ההיריון. למזלי, או לחוסר מזלי, הקיץ היה חם במיוחד; יולי היה היולי החם ביותר שהיה כאן מאז שנות ה-50. כולן אמרו לי שהיריון קיץ קשה יותר ועכשיו הבנתי עד כמה זה נכון. היה בי פחד - ששמעתי עליו גם מנשים אחרות - שלעולם לא אلد, אם כי באופן כלשהו גם לא רציתי שההיריון יסתיים. הכל היה כבד כל-כך - אני הייתי כבדה והעולם היה כבד. כשישבתי לכתוב, ניסיתי להיכנס לתוך גרעין החוויה הזו שבתוכי ולשקוע בתוכו עד הסוף - וזהו. זה מה שיצא.

אם היית יכולה להמליץ סופר/ת אחד/ת שכותב/ת בעברית, איזה/ו היית ממליצה?

הייתי ממליצה לקרוא את ספריה של מיכל גוברין. היא פרסמה שלושה רומנים ושני הראשונים, 'הבזקים' ו'השם', היו משמעותיים בעבורי. היא כותבת מלאת חסד והגיבורות שלה מעוררות השראה. מיכל לא מגבילה את נפשן של הגיבורות שהיא כותבת ומתירה להן להיות נשים מחפשות, כך שהחיכוך במציאות מוביל לתשוקה ולתנועה. גם הנפילות שלהן אינן נפילות. לעתים קרובות אנחנו פוגשים בספרות

דמויות שהנפש שלהן צרה וההוויה שלהן כל-כך מוגבלת - אבל למה? זו לא אמת שזו הריאליה גם אם כך מנמקים זאת. לרוב האנשים שסביבי יש נפש עשירה להפליא.

עברית שפה מעניינת - היא עתיקה וגם מאוד חדשה. מה את אוהבת בשפה העברית?

אני בת מהגרים. אבי נולד בניו-יורק ואמא שלי נולדה בפריז. אלא, שהם דיברו איתי רק בעברית. עברית ורק עברית הייתה השפה לחיות בה, אבל הספרים שהיו בבית, מלבד ספרי הקודש, היו בשפות זרות. אלו היו הדהודי הקסם בילדותי, מרחוק, בלי להבין. שם היו הגעגועים. בעברית אני עדיין צריכה ללמוד לחלום, למרות שאני לא כותבת ולא יכולה לכתוב בשום שפה אחרת.

היחסים שלי עם העברית העכשווית הם יחסים של אהבה ומריבה. זו שפה תובענית, שאינה מתרככת בקלות. כדי לכתוב בה פואטיקה, כדי ליצור ממנה חמלה, צריך להקשיב באופן עמוק למה שכותבים. אי-אפשר ליצוק בה רכות מזויפת. אולי יותר מכל דבר אחר מה שאני אוהבת בשפה הזו הוא שבדרך מסתורית כלשהי, היא תובעת לומר בה אמת.

לפי הביוגרפיה שלך, ילדת לא מזמן בן בכור. איך הבן שלך השפיע (או שמא בכלל לא) על הכתיבה שלך?

הלידה היא קריעה. הגוף נקרע ואיתו נקרעת הנפש. חלפו פחות מחודשיים מאז שבני נולד, ואני צריכה עוד למצוא את המילים שיבטאו את התודעה הזו ואת הזעזוע שבה. בינתיים אפשר לדבר בעיקר על איך שכדי להמשיך ליצור אני צריכה להשתחרר מהתנאים שחשבתני שאני זקוקה להם. לא לארגן את השולחן באופן המושלם, לא להיות תלויה בקפה שאני אוהבת, לא לחכות לשקוע לאט בתוך חווית הכתיבה. פשוט לעבוד. להיות ערוכה להפסיק בכל רגע אם נחוץ. זה מצמצם אבל גם משחרר.

הבן שלי אוהב שמדברים איתו, מאד אוהב, אז לפעמים כשאנחנו ביחד ואני מרגישה שזה בסדר מצדו, אני מקריאה לו כמה שורות. בעבר, תמיד הייתי קוראת שירים בקול לפני שהחלטתי שסיימתי לעבוד עליהם, אחר-כך הפסקתי. אבל האמת שקריאה בקול מדייקת מאד. בזכותו, חזרתי לזה. אפילו את הפתיחה של הסיפור הזה הוא מכיר.